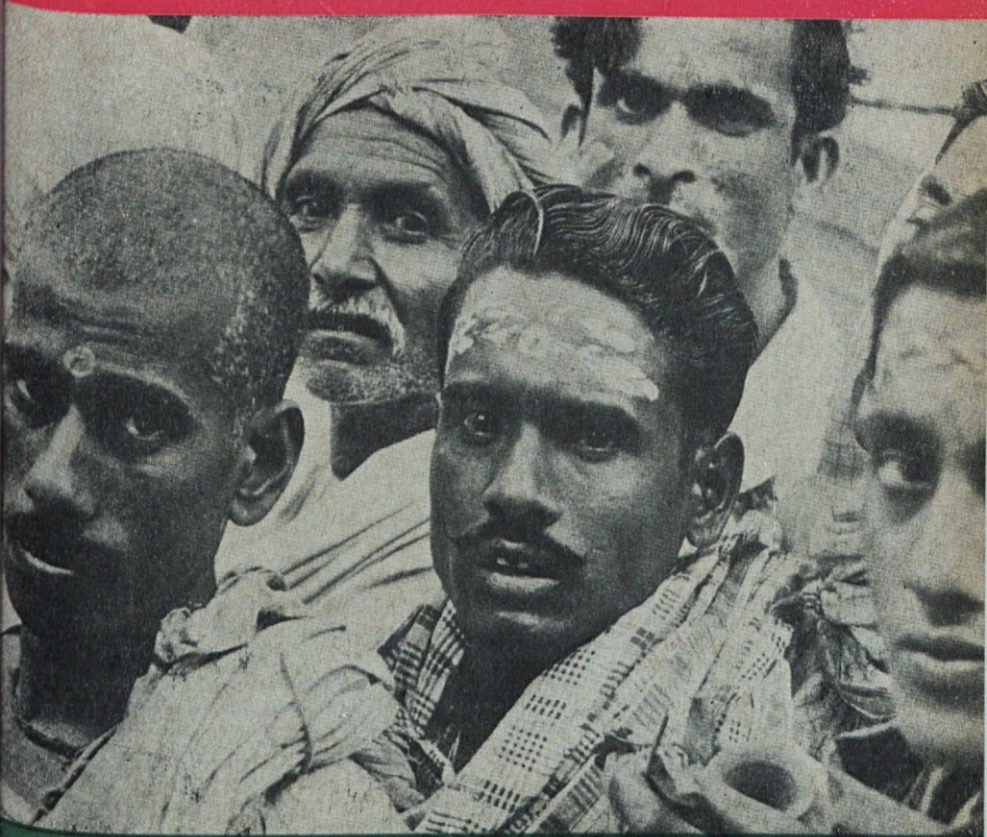

KM

KATOLIŠKI MISIJONI
LAS MISIONES CATOLICAS

XLIV., 8. AVGUST 1969

MISION Y POBREZA

Por MANUEL DE UNCITI

Tres son los capítulos en que se manifiesta este injusto planteamiento de las relaciones internacionales económicas: los intercambios comerciales, las inversiones y los movimientos de capital.

1 — Los países subdesarrollados se caracterizan por el monocultivo o por la monoexplotación. Son países especializados en la producción de un determinado género de bienes, bien agrícolas como el café, el cacao, el azúcar, etc., bien de bienes minerales como hierro, cobre, estaño... La vida económica de los países subdesarrollados depende en muy buena parte del comercio que realizan con estos productos. Los índices de monocultivo y de monoexplotación ascienden a niveles, en muchos casos, de 70 y 80 por 100 de la producción nacional.

Los países ricos, por el contrario, se caracterizan por la exportación de productos manufacturados y por la compra a los países pobres de materias primas, necesarias para la producción industrial. ¿Quién fija los precios de adquisición de las materias primas y quién los de venta de los productos manufacturados? La *Populorum Progressio* insiste en la necesidad de dar a luz un organismo internacional que regule estos intercambios internacionales. Y salta a la vista el por qué de esta exigencia. Los países ricos, en efecto, son dueños y señores a la hora de fijar los precios de compra de las materias primas, lo que equivale a decir que dominan sobre la casi totalidad de la economía fundamental de los países subdesarrollados.

En sólo once años, los que van entre 1950 y 1961, el precio de compra de las materias primas ha descendido en un 26 por 100 de su valor, ya porque los países ricos han pagado menos en la adquisición de las materias primas, ya porque han subido escandalosamente los precios de la venta de los productos manufacturados. Pero, por una o por otra razón, o por las dos a un tiempo, el hecho es que los bienes producidos por los países pobres han perdido mucho de su valor comercial. El caso del Brasil resulta representativo: en 1929 Brasil tuvo que vender 26 sacos de café para la adquisición en los Estados Unidos de América de un coche modelo Ford. En 1960 precisó vender 338 sacos para la compra de un modelo similar. Esto significa que Brasil tuvo que desprenderse en 1960 de un volumen de materias primas trece veces mayor que el desembolsado en 1929.

Según datos oficiales de la Organización de las Naciones Unidas, la baja en el precio de las materias primas de los países pobres ha anulado en un solo año el total de los créditos concedidos a los países iberoamericanos durante diez años por los Estados Unidos y por la ayuda internacional.

Para mayor tortura e injusticia, el comercio de los países ricos con los países pobres sirve muchas veces únicamente para dar salida a los excedentes de producción de determinados bienes manufacturados de los países ricos. ¿A quién no le ha sorprendido por ejemplo, ver que en los países más pobres de la tierra circulan los automóviles más lujosos, se instalan los últimos modelos de televisión, se multiplican los frigoríficos, lavadoras y electrodomésticos? ¿Qué significa toda esa "ultramodernidad del lujo" en los países pobres, sino que los países ricos han obligado a los pobres de la tierra a vender sus materias primas a condición de adquirir los excedentes de producción de los países ricos compradores?

"Illuminare", oct. de 1968

PAVEL VI. V AFRIKI

Ko je bil Pavel VI. v Indiji...

Za nikogar ni več novost, da vstaja nova Afrika in da se bo v bližnji bodočnosti njena usoda odločila tudi v verskem pogledu. Zato Cerkev že vseh zadnjih štirideset let posebno pozornost obrača na afriški kontinent ali bolje povedano na črno Afriko.

Že pred desetimi leti je nastala velika kriza v mladih afriških cerkvah zato, ker misijonarjev niti za pastirovanje že spreobrnjenih ni bilo dosti, kaj šele da bi mogli priskočiti na pomoč vsem onim, ki iščejo ali bi bili voljni priti v Cerkev, če bi jim jo kdo približal. Pij XII. je ob tem resnem spoznanju napisal okrožnico Fidei donum (Dar vere), ki je izšla novembra 1957. Bila je klic: Misijonarji prostovoljci, pridite na pomoč afriškemu misijonu! Zaprošeni so bili za pomoč vsi škofje sveta, vse redovne družbe, posebej seveda tiste, ki so v svojem delovanju imele misijonski program.

A bil je še predkoncilski čas. Misijonska misel ni bila tako prisotna,

kot je danes po koncilu. Zlasti je bila takrat redkost, da bi svetni duhovniki šli v misijone, ker jih je pač vsaka škofija potrebovala. Pa se je vendar začelo gibanje svetnih duhovnikov, ki so se nazivali fidei donum - misijonarji. Tako se je poimenoval tudi naš misijonar na Madagaskarju gospod Cesnik. A ti misijonarji so bili kaplja v morju.

Kratko rečeno: Pijeva okrožnica je ganila, ni pa pretresla. Rezultat je bil boren, če ga potrebam primerjamo. Zato je pred dvema leti (1967) Pavel VI. spet spregovoril o afriškem misijonu. Ni pa se obrnil na misijonarje v Evropi in Ameriki, ampak na vso Afriko, na katoličane in nekatoličane. Njegova poslanica *Africae terrarum* (Afriških dežel) je vzbudila večje zanimanje kot Pijeva okrožnica. Iz dveh razlogov: V Cerkvi je zaoral koncil globoko misijonsko brazdo, v Afriki pa so po nastalih samostojnih državah nastali problemi za afriške narode in katoliške misijone v tako ostri obliki, da je nujno moral prisluhnti svet, kaj je papež povedal črnemu gigantu, ki vstaja v novo zgodovino.

Dosledno lahko razumemo novo papeževo potezo. Zdaj ne bo pisal, šel bo osebno v Afriko. Kot papež prvokrat, ne pa kot Giovanni Batista Montini. Že je bil v več afriških deželah in se v svoji okrožnici na to tudi sklicuje. Celo začne okrožnico z besedami: „Še vedno nam polni dušo z radostjo spomin na obisk, ki smo ga utegnili napraviti v nekatere afriške dežele.“

Kot Montini ne gre v nov svet; kot Pavel VI. pa gre kot prvi papež počastiti najprej zgodovino afriškega misijona, posebej ugandske mučence. Bo pa seveda to pomenilo poživitev misijonskega dela, bratski obisk črnim narodom; bo pomirjevalna kretnja nemirnim tokovom, ki groze Afriko potegniti v krvavi metež. Kakor pred leti pot v New York na OZN, tudi afriški obisk ne bo ostal neopažen v svetovni javnosti. Saj javnost ve, kako se v pokolonialni dobi vendarle svetovne sile zanimajo za Afriko, kako se komunistem trudi, da bi zastavil svojo besedo in svojo moč, kjer se mu le nudi priložnost. Nič manj ni znano, kako s severa islam vdira v črne pokrajine, velikokrat fanatično osvajalen, kot se je tako kruto pokazalo v Sudanu.

Četudi ni glavni namen, bo pa morda vendarle ostala kot spomin na ta obisk ena misel: Cerkev je tu kot angel miru, kot služabnica afriških narodov, da jim prinese notranjo svobodo božjih otrok in odrešenje. Saj to je poslanstvo Cerkve. In če bi mogli dodati še, da bo ta obisk zbudil tudi zanimanje v evroameriških narodih, ki se imajo za krščanske, in bi zbrali vse sile in poslali najboljše mlade moči v Afriko, potem bi bil ta obisk blagoslovljen.

Danes bi mogli ponoviti iste Pavlove besede, ki jih navaja v svoji poslanici Pavel VI.: „Pridite, pomagajte nam, zakaj čas je prišel. Ne mudite se, kajti pripravljeni smo, da vas sprejmemo!“

Afrika čaka, kaj bodo na ta klic odgovorili mladi katoličani.

F. S.

MADEŽI ČLOVEŠTVA

SENCE IMPERIALIZMOV

SE RAZTEZAJO

RUDA JURČEC

Glavno mesto Sudana Hartum je v drugi polovici maja pretresel nov državni udar. Ponovilo se je, kar Senghor, predsednik senegalske republike in pesnik, imenuje težave novih afriških držav. Skupina polkovnikov se je v Hartumu polastila oblasti, ker je država zašla v slepo ulico. Politične stranke so že pred petnajstimi leti v parlamentu izvolile poseben odbor za novo ustavo, toda niso našle poti do sporazumne rešitve. Vodilna večinska stranka je bila arabsko usmerjena in je hotela v novi ustavi zagotoviti premoč islamu — islam naj bi postal ne samo vodilni verski element, ampak tudi nosilec vsega sudanskega nacionalističnega gibanja. Islam bi moral podpreti politiko popolne vključitve Sudana v zvezo arabskih držav v Afriki.

Proti premoči arabstva

Proti pretiranim namenom pripadnikov arabskih struj so se uprli voditelji z juga in pripadniki raznih levičarskih gibanj v Hartumu in po drugih večjih mestih; med temi je mnogo absolventov evropskih in ameriških univerz. Skupno s črnimi plemeni z juga so proglašali arabsko gibanje za novo obliko rasizma. Na jugu Sudana živi nad štiri milijone črncev, ki so jih arabski voditelji v zadnjih dveh letih kruto zatirali. Hartum je hotel jug prisiliti na kolena. Gibanje južnih plemen so vodili zelo nadarjeni mladi voditelji, večinoma kristjani. Osrednja vlada jih je dolžila, da jim ne gre za enakopravnost in za avtonomijo, pač pa za ustanovitev „krščanskega kraljestva“, ki bi potem nastopilo proti islamu z metodami in cilji iz srednjega veka. Med terorjem na jugu je bilo med žrtvami tudi mnogo krščanskih misijonarjev, dokler oblasti niso katoliške misijonarje končno izgnale. Po odhodu le-teh pa se je beg črnkega prebivalstva z juga še povečal. Odšli so v druge države na jug, kjer so potem v raznih taboriščih čakali na boljše čase, mnogi pa so se vračali in na jugu začeli z gverilsko vojno.

Poskusi sprave

Vlada v Hartumu je ob zastoju v ustavni komisiji skušala pridobiti jug za sodelovanje. Tako so sicer pozno opazili, da so katoliški misijonarji na jugu ustanavljali šole, bolnišnice in izobraževalne zavode. Vladi je bilo nerodno pristati na zahtevo, naj se katoliškim misijonarjem dovoli vrnitev, ker bi s tem priznala lastno nesposobnost in nemoč. Toda proti vračanju misijonarjev so pripadniki arabskih gibanj sprožili hudo gonjo in začeli oznanjati stopitev vseh afriških arabskih držav v federativno zvezo: panarabska unija bi zajemala skoraj tretjino Afrike, ker bi vanjo vključili tudi tiste črne države, ki so po veri mohamedanske.

Največje zlo: nezaupanje

Ves južni Sudan je proti načrtom arabskih imperialistov v Hartumu. Toda za miren razvoj cele države je potrebno zaupanje vseh plasti in rodov. Južna plemena po pravici dolže osrednjo vlado, da hoče uvesti v Sudanu enake metode, kakor so veljale za časa angleške kolonialne uprave. Angleži so morali proč, ker so bili imperialisti. Sedaj se Sudanu in Afriki ponuja nova oblika imperializma, verjetni povod za rojstvo še drugih imperializmov.

Edina rešitev more sloneti na skupnem delu v zaupanju med jugom in Hartumom, v Sudanu na severu ter plemeni na jugu. Nedavni državni udar v Hartumu bodo na jugu tolmačili kot prodor arabskega nacionalizma. Odrekli mu bodo zaupanje in sumnja o hartumskih namenih se bo širila še drugod, če se zaupanje ne bo uveljavilo. Zaradi notranjih sporov in zmed v Sudanu bo zelo trpela politika pomirjenja in urejanja v celi Afriki. Afrika lahko postane žrtev lastnih, po svoje oblikovanih imperializmov, ti pa bodo igra spletk raznih vplivnih območij z drugih kontinentov.

Ker je vsa Cerkev misijonarska in je evangelizacija osnovna dolžnost božjega ljudstva, vabi sveti zbor vse h globoki notranji prenovi, da bi se lastne odgovornosti pri širjenju evangelija živo zavedli in da bi vsak sprejel svoj delež pri misijonskem delu med pogani.

Misijonski odlok

OČE IVAN OBALA

IN NJEGOV OBRAČUN

Leto je sestavljeno iz 365 dni, ali drugače povedano: 12 mesecev je natančno celo leto, dokler se ne dokaže, da je drugače. Da, da, kajti dandanes nikdar ne veš, kaj in kako pri tem nebrzdanem tekmovanju v veselje: Američani na Luno, Rusi na Mars, Kitajci na Venero; tako bi se lahko zgodilo, da bi morali malo popraviti kakšen račun in tedaj bi ostali brez sape in s srcem v grlu ugibali, kaj naj misijonarji počnemo na drugem svetu. Vendar ostaja do danes vse po starem in dejal sem, da že poteka 365. dan mojega bivanja tu v Madibiri. Ne glede na to, da v enem letu lahko postaneš starejši, bolj upognjen pred neodjenljivo težo časa, je tudi res, da se v enem letu lahko naredi mnoge stvari, prav tako kot si lahko nabereš mnoge polomije. Včasih imaš vtis, da šahiraš: toliko potez, toliko skokov, toda končne poteze ni in ni. Ako bi moral gledati na vsakodnevne uspehe, bi moral izobesiti belo zastavo; a opazovanje širšega obzorja in celotnega dogajanja odpre pot upanju, zaupanju in pogumu.

GOVORE VPISI

Krst otrok: 367

Krst odraslih: 60

Birma: 154

Prvo obhajilo: 120

Poroke: 31

Vpisanih smrti: 107

Šole: ena extended primary (dvojni tečaj v misijonu)
part two: 3

učitelji katehisti in šole, ki jih vodijo: 9

Dekleta v gospodinjski šoli: 40 (v misijonu)

Dečki v misijonu: 30.

ZAPISKI: KRST

Reči smemo, da je Madibira čisto krščanska pokrajina. Protestantov je komaj 150, muslimanov 180, pa 2900 poganov.

Katoličanov je danes ok. 5000. Glavno delo je torej opravljeno. In človek bi jo prav rad popihal, zakaj preostali pogani imajo strašno zamašena ušesa; ali pa bi pograbil puško in: Ali se daš krstiti, ali pa ustrelim. Pa nisem povezal culice niti ustrelil. Vsako delo ima svoj čas; kar počasi — česar ne dosežem danes, bom dosegel jutri, in če ne bom dosegel jaz, bo pa kdo drug. Pustimo nekoliko ubadanja tudi zanamcem; tristo kosmatih! v tem življenju moramo biti tudi velikodušni.

O krstih otrok ni kaj reči. Vsi starši jih prineso in so polni vneme, dasi ni vedno vseh mogoče krstiti. Kristjana, ki živita skupaj in prinese ta otročička h krstu, morata najprej v urad, kjer poskušam urediti njun položaj. Največkrat to ureditev takoj sprejmeta, tudi zato, ker sta prej hotela poskusiti. To pomeni: če gresta dva včasih skupaj, ne da bi šla skoz cerkvena vrata, storita to po načelu, da se prepričaš, ali se zvežeš z nekom, ki je on, in z osebo, ki je res ona, kajti zakon brez otrok tu ni več zakon. Za take je, ponavljam, pot k ureditvi kaj lahka. Teže je s tistimi, ki imajo po več žena: žene kristjanke, mož kristjan. Kdo je kriv? V Tanzaniji so ženske mnogo bolj številne kot moški, pa je treba žensko brez moža iskati z Diogenovo svetilko. Kadar pa je eden kristjan, drugi pogan, je iskati srednjo pot: ali polovica pristane na to, da se krsti, ali pa ju poročimo s spregledom. Ko je vse sklenjeno, določimo dan svatbe in tedaj prejme tudi otrok krst.

Za krste je določen četrtek; častiti oče je ta dan na razpolago. Vsak

dan ni mogoče krščevati — z izjemo nujnih primerov. Predstavljajte si: potreben sem pri zidanju, pa bi moral od dela vsakikrat, ko bi prišle te ženice z otroki. Kaj naj bi storil? Če bi prišle vse skupaj, bi še šlo; o kaj — ko krstiš enega, že prav zložno prihaja druga, in tako je tudi v četrtkih. Zaman dopovedujem, zmerom imajo tisoč pravih in izmišljenih izgovorov.

Pri krščevanju odraslih se napev spremeni. V vsaki vasi imamo katehista, ki se za plačo zanima za tiste, kateri hočejo v katoliške vrste. Skozi več mescev vsak dan po eno uro krščanskega nauka. Kadar je verjetno, da je večina pripravljena, določimo krstni dan. V misijon pridejo tri dni prej po zadnji pouk in na izpit. Da, tudi izpit; vsi, ki pridejo, niso namreč vedno pripravljani. Včasih so to mladi ljudje, ki nič ne vedo ali zelo malo; takim damo nov rok. Izjeme pa se lahko napravijo za starke in starce; če ubožci znajo očenaš in zdravomarijo, je že veliko. Nikoli se niso nič učili in njihov spomin je zmeraj deloval v okviru njihovih navad in običajev; pa še to: iz posušene kore ne boš izsrkal nič.

Odkar sem tu, smo imeli 60 krstov odraslih. Lepo število, in če bi se vsako leto dala doseči podobna številka, bi bili lahko zadovoljni.

POROKE

Vpisanih jih je 31; od teh je 18 mladih parov, ostalih 13 dvojic se je znova našlo in za vsako moremo reči, da ima svojo zgodovino. Največkrat gre za pare, zvezane tik pred smrtjo. Trije so res že pleteli v nebesa in bodo nadvse srečni, da so si podali zakrament prav na koncu. S temi trinajstimi dvojicami je bilo potrebno res dosti potrpežljivosti. Ko so bili skoro pripravljani, smo jih vse skupaj poklicali v misijonišče. Najstarejša sta bila mnogo čez 90 let, pa sta se zdela kar poskočna. Vsi so bili ganjeni, a bolj od njih sem bil jaz. Ni vsakdanji kruh gledati take starčke, razvrščene pred oltarjem, kako se opirajo na palico ali na družico, poslušajo nagovor in si obljublajo zvestobo do konca. Imeli so težavo, da so si stisnili roko. Nikdar niso tega storili, zdaj pa morajo, pa še v cerkvi.

Nekaj preglavic sta mi napravila Jernej in Suzana. Ker so bili vsi v vrsti, nisem pazil na to, kaj se dogaja na koncu, ko sem blagoslavljal pare. Ko tako pridem do zadnjih, je stal pred menoj Jernej sam. Suzane ni več bilo. Ljudje, ki so bili navzoči, so ostali brezčutni. Vprašal sem, kam se je vendar skrila. Odšla je, že jo je po trgu mahala proti domu. Privedli so jo nazaj v cerkev. Ne da bi prišla v zadrego, je izjavila, da o Jerneju noče nič slišati, da ga je sita in da se hoče poročiti z drugim. Pomislite: on pri 85, ona pri 83 letih! Imela sta

že dvanajst otrok, zmerom sta živela in delala skupaj, tepla drug drugega, zdaj pa mi ta skoči iz vrste in pravi, da Jerneja noče več. Do včeraj sta bila kot novoporočenca, danes pa ne več. Kaj se je zgodilo? Davi je Jernej, da dostojno proslavi dogodek, popil kakšen požirek več; ko je prišel domov, je zarobantil, ker Suzana ni pripravila polente. Dejal ji je tudi, da potem ko bosta prejela blagoslov, ne bo smela več iz hiše, to se pravi, pobrisati jo in delati po svoji všečnosti, zakaj zakonska vez je nerazvezna; vrh tega je mož, kot pravi gospod, glava družine, in kar pravi, pravi, pa mir besedi. Po vsem tem je očitno, da je Suzana ponoči krepko premišljala in si zamislila bojni načrt: šla bo prav v cerkev, da ne zbudi sumnje, potem pa jo bo na lepem pobrala. Naj končam na kratko: znova sem moral spregovoriti o zakonu in poudariti zlasti delež žene v družinski skupnosti. Tedaj šele se je Suzana odločila dati roko bradatemu Jerneju; njen pogled je v tistem hipu govoril: zdaj se konča tudi zate, poslej ne boš več smel nadlegovati druge, zadovoljiti se boš moral z mano.

ČRNA KRONIKA

Pravijo mi, da še nikoli niso tu v Madibiri videli toliko mrličev kot letos. Dodajam, da še nikoli nisem v kakem misijonu videl toliko mrličev, kot sem jih videl to leto. Bila je doba, ko so nosili k pokopu po enega, tudi po dva na dan. Neprestano se je oglašal zvon. Vpisanih je samo 51 mrličev. Toda to so tisti, ki so jih prinesli v misijon in leže na pokopališču. Vse druge so zakopali poleg njihove hiše. Navada, da dobiš grob zraven hiše, je še v veljavi; posebno starci morajo ostati blizu dragih, zraven njiv. Največkrat pa gre za otroke — komaj rojene ali izpod osem let.

Hudo je, kadar zbole; starši poskušajo najprej z domačimi zdravili in gredo k mazačem, da pripravijo napoj iz rastlin ali drugih sestavin. Nazadnje šele pritečejo v misijon, a zaman. Preveč zahtevajo; ko je trebuh poln nesnage in je želodec vnet, je vsako zdravilo brez učinka; niti sestra ne more storiti drugega, kot da vzdigne roke k Očetu za poslednji pozdrav.

Na ves glas sem poskušal v cerkvi dopovedati, da često starši ubijejo svojo deco. Brez uspeha. Tudi če so starši mladi in najbolje usmerjeni, nastopijo starine in ti so zmerom delali tako in morajo tako nadaljevati. Zaključek: otroci so pomrli, ker so jih izročili nevesčim rokam, in otroci morajo umreti, ker jih bodo še pehali v te zloglasne roke.

Ali ljudje v Madibiri vedno umirajo naravne smrti, zaradi bolezni in starosti? Če bi bilo tako, bi bila Madibira velika izjema. Tudi tukaj

Oče Obala med svojimi

poznajo načine za zmanjšanje števila let ali kako ugonobiti mladost ali počistiti s kakšno starino. Največ žrtev povzroča maščevanje. Lahko si priča resnično hudih prizorov. Včasih se zdi, da je krivica ali žalitev pozabljena. A se motiš. Zgodi se, da pretečejo dnevi, mesci, leto – končno se prikaže nož ali sulica, da doseže pravico. V bližnji vasi je živel naš katehist, že v letih, a je napravil veliko dobrega. Nekega jutra mi prineso novico, da so ga našli prebodenega s sulico. Pošteno me je prizadelo. Kaj je napravil? Nič hudega. Očital je vedenje sinu, ki se je vrnil domov pijan in razgrajal. Sin ni pomislil dvakrat, toliko manj, ker mu je oče nekaj dni prej svetoval, naj pusti slabo punčaro in si izbere drugo. Sin je bil pijan in pred očmi mu je bil ta nasvet; zdaj pa še očitek. Ni pomislil dvakrat, marveč zgrabil je sulico in jo starcu potisnil v prsi. Zdaj je v ječi, ubogi oče in moj katehist pa v grobu, žrtev dolžnosti.

Ne dotikajmo se področja, v katerega središču so ženske. Postransko razmerje gre lahko gladko do neke točke, potem pride pa obsodba

in kazen. Prejšnjega mesca je z veje visel tak možakar. Nihče ni nič vedel, nihče nič videl. Končno je povedala njegova žena. Razumela se je z drugim. Ko je zasumila, da se možu svita, se je dragega soproga znebila s pomočjo zaupnih sokrivcev. Stvar še danes preiskuje policija. A v teh zadevah bo zvedela toliko in nič več. So postave, ki jih vsi poznajo, in so druge, ki jih sproti uvajajo in natančno izpolnjujejo, pa niso zapisane in objavljene, ljudje pa jih priznavajo in se pazijo, da jih ne prestopijo.

V Madibiri umirajo tudi zaradi nesreč; ne gre tu za prometne nezgode: tu na srečo ni redarjev ne bencinskih črpalk; kar je tega, je misijonski land rover in kakšten traktor. Dogajajo pa se drugačne nesreče, ki bi jih bolje imenoval pustolovščine in jih zato postavljam v novo poglavje.

PUSTOLOVŠČINE

Kadar greš k počitku, se moraš zadovoljiti, da spiš z enim samim očesom in enim samim ušesom. Treba je namreč paziti na tatove in kakšno kaj malo prikupno žival. Tatovi stopajo v tem času v odprto vojno, to pa zato, ker je sedanji trenutek precej kočljiv: pritiska lakota. Novi pridelki še rastejo, zaloge prejšnjih so izčrpane, tistih nekaj novcev za prodane stvari je pošlo. Torej je nujno najti druga sredstva, da se preživiš. So to krepki izrazi, vendar je najbolj običajno sredstvo, če moreš priti do lepega plena.

Kar tri noči sem prebedel, in vse tri noči so me obiskali taki poštenjaki. Niso imeli sreče, ker so me zmerom našli pripravljenega. Odškodovali so se pri drugih. Lepa se je pripetila Kalfaniju. Medtem ko je spal, so ga zaklenili, vdrli v kuhinjo, pojedli ostanke kokoši in odnesli nekaj kosov oblačila — vse, kar je imel.

Ti nočni delavci so pri opravi luč zastonj; če naj jih zapro, jih je treba zalotiti na delu in videti z več pričami, sicer ni nič. Potrpimo! Saj so povsod in ker ima vsakdo pravico do življenja, pustimo, naj jo pobrišejo.

Bolj zanimivih pustolovščin si deležen, če hočeš prelisičiti debelo-kožnega velikana.

Pred dvema tednoma so me prišli buditi. V bližini da je bolnik ta in ta. Prav, toda kaj mu je; ali česa potrebuje: zakramenta bolnikov, spovedi, zdravil? Ne, moral sem ponj z land roverjem. Odšel sem, ne da bi vedel, na kaj naj se pripravim. Šele ko smo dospeli, sem videl, kakšna je njegova bolezen. Z napol zaprtimi očmi je ležal na rogoznici. Nesrečnež je šel na lov na slona. Ranil ga je, ne pa podrl. Zbodljaji so slona pognali na zasledovanje drznega lovca. Na srečo ga je ujel

skritega v grmovju. Zverina je divje teptala, vendar so veje in listje (neverjetno!) omilile udarce. Kogar slon pohodi, mu ni rešitve. Temu revežu je strlo prsni koš in noge. Še je govoril; edine besede, ki so prišle na dan, so hvalile Gospoda, da ga je rešil, da še ni prišel njegov zadnji dan.

Naložil sem ga na avtomobil in odpeljal v misijon. Nekaj injekcij, mazil, obvez, podnevi pa v Iringo, kjer so mu morali odrezati obe nogi, zdaj pa mu skušajo popraviti prsi. Lov je lepa zadeva, kadar ti uspe vloviti druge; kadar pa začno loviti tebe, tedaj postane stvar resna.

Ni jih malo, ki jo v takih primerih skupijo, pa vendar še naprej silijo v nevarnost. Težko je požreti nauk, zlasti če je v času suše in lakote upanje na kos mesa.

Ne spominjam se več, kaj sem takrat delal, ko sem začul kričanje deklet in sester. Planil sem na prosto in zagledal sestre vse prepadene. V kurnik je vdrl piton in izvlekel ven sedem kokoši. Resnično lepe so bile, a tedaj so bile izven konkurence. Petero lepotic mrzlih in trdih, ostali dve lepo vidni v gladkem požeruhovem trebuhu. Ta se je v vsej veličastnosti stegnil ob steni. Bil je lep primerek, ni da bi oporekal. Niti trenil ni, čeprav še nikdar ni videl okrog sebe toliko ljudi. Zgrabil sem puško. Dvakrat sem ga moral počiti, da ga je bilo konec. Meril je 5 metrov in 3 centimetre. Kokoši smo izvlekli in sta bili nedotaknjeni; pograbil ju je in pogoltnil. Piton! Zverina, ki more ubiti vola kot nič, če ga v objemu stare. In jih je tod okoli, posebno ob reki. V naselbine jih našene lakota.

Bilo bi povedati še marsikaj, pa bi bilo predolgo.

„Če človeka pokliče Bog, mu mora odgovoriti tako, da se vsega posveti delu za evangelij, ne da bi se posvetoval z mesom in krvjo. Takega odgovora pa brez spodbude in moči Svetega Duha ni mogoče dati.“

To prepričanje so zapisali koncilski očetje. Zato je treba za misijonske poklice predvsem veliko moliti; moliti pa tudi za misijonarje, ki so že v misijonih.

ŠTEVILKE NE GOVORE - VPIJEJO!

Oče STANKO PODERŽAJ DJ

B e n g a l i j a , tj. Zapadna Bengalija, kolikor je bengalske dežele vključene v Indijsko zvezo; Vzhodna Bengalija je pakistanski del in šteje 200.000 kristjanov. Od teh je med 35 milijoni drugovercev 150.000 katoličanov. Duhovnikov je 300, a od teh jih je po bogoslovnicaх zaposlenih 40. Kalkutska nadškofija ima med 23 milijoni ljudi 70.000 katoličanov s 158 duhovniki. Le 60 teh duhovnikov je rojenih v Indiji, med temi 60 je Bengalcev 7, pa še odteh so samo štirje po bengalsko vzgojeni, drugače kot oni, ki so ves študij opravili v angleščini. Taki, ki so študirali v angleščini, po bengalsko dostikrat niti pravilno govoriti ne znajo. (Številke veljajo za 1967.)

KRIZA DUHOVNIŠKIH POKLICEV V BENGALJI

Pomanjkanje *duhovniških poklicev* je največja bol bengalskega misijona. Država Kerala na jugu ima polovico manj ljudi, duhovnikov pa v istem razmerju osemkrat več. Zato gredo fantje od tam študirat na sever. V Kalkuti jih imajo že 25. Pošljejo jih Goa, Mangalore. Madras in Kerala.

Motil bi se, kdor bi mislil, da je misijonsko delovanje našim v Indiji rojenim sobratom kaj lažje. Vsi zunaj Indije rojeni smo seveda zaradi polti, ki nas izdaja, zmeraj tujci. Domačini so dostikrat označeni kot odpadniki, ki so se za skledo leče (vzgoja, služba, ugleden položaj) tujcem prodali... Tudi bengalščine se morajo na jugu rojeni misijonarji šele z muko učiti. Celo naš nadškof, ki je čistokrven Hind in nam škofuje že šest let, še ne zmore razgovora v bengalščini. Ko sem deloval v Candernagorju, je redno po angleško pridigal po angleško vzgojeni — Bengalec. Jaz pa — po bengalsko...

Razlogov, da je krajevnih poklicev tako malo, je več. Naglavni je seveda sam bengalski značaj, ki ga ne bom opisoval. Poleg tega je delo v tej nadškofiji precej raznoliko in zamotano. Tu žive ljudje najrazličnejših narodnosti, vsak s svojim jezikom in drugačnimi običaji. Duhovnik, ki mora enako skrbeti za vse, se tako le redko počuti domače in razprosti. Vrh tega je Bengalec zelo razdražljive in čustvene narave. Katoličani so pretežno revni. Kar je mešancev, ki so tu skoraj vsi Anglo-Indijci, so na splošno nepriljubljeni. Nam so pri duhovnem delovanju naravnost v spotiko. Kolikokrat sem izobražene Hinde prosil, naj nas katoličanov ne sodijo po tem, kar vidijo na teh mešancih. En sam zgled: Verske

Dijaki iz
misijona
o. Poderžaja, D. J.

resnice sem razlagal trem fantom; eden je bil sin industrialca, drugi zdravnika, tretji sodelavca vodilnega dnevnika Statesmana. Na lastno prošnjo so v nedeljo šli k maši. Naročil sem jim, kako naj se vedejo, da bo vse lepo in prav. Med mašo so začeli šepetati. Pa se obrne tak izobražen mešanec in jih nahruli s psovko, ki bi jo po naše prevedli nekako „kronani osli“... Lahko si mislite, kaj je sledilo... Kal vere je bila zadušena! Kolikokrat nam dobromisleči iskalci resnice pokažejo hrbet, ker so pač neredko naši katoličani ne samo tako obupno siromašni, temveč tudi pohujšljivi... Materializem se morda bolj kot kjerkoli drugje širi pri nas, ki nosimo 43% vse indijske prekmorske trgovine in daje več kot polovico dohodkov osrednji vladi v Delhiju. Dežela se hitro industrializira, čeprav so dogodki zadnjih let ta zagon precej zavrlji. Starodavni družbeni sloji se rušijo, vsepovsod je vrvež, vetrovi vlečejo od vseh strani. Pa ne ravno preveč ugodno za vzgojo poklicev, ki najlepše zoré v zatišju lepo urejenih krščanskih domov. Koliko je ki le-teh? Neznansko malo. Nekateri redovi in tudi škofje si pomagajo tako, da sprejmejo cele trume kandidatov, potem pa med njimi „ribarijo“,

se pravi, postopoma večino izločijo; le nekaj jih ostane. Tudi naš nadškof je tako začel. Odprl je s finančno podporo iz Rima semenišče z 21 bogoslovci. Med temi je za našo kalkutsko nadškofijo — en sam Bengalec!

JE POLOŽAJ BREZUPEN?

Pokojni Brahmandeb Bandhopadhyay, bengalski katoliški revolucionar, ki je bil s Sri Animanandom — slednji je pred leti umrl v Kalkuti kot vzgojitelj in je premoženje volil nadškofiji — sodelavec Robindronat Tagorja, ko je ta ustanavljal danes slovečo univerzo Višva Bharati v Šantineketonu, pa je kasneje v Kalkuti ustanovil revolucionarni časopis in je kot jetnik tačasnih angleških gospodarjev Indije umrl, zato ga še danes ne le Bengalija, temveč vsa Indija slavi kot vzor rodoljuba — ta Bengalec je še 1879 leta zapisal:

„Krščanstvo v svoji rasti ni zastalo. Rastlo bo, cvetelo in rodilo sadove do konca. Indijska zemlja je vlažna; v tej vlagi bo zmeraj novo krščansko Razodetje ustvarjalo nove harmonije in zmeraj novo lepoto, ki bo še bolj razkazovala nezmakljivo resničnost vesoljne vere, kot so jo Kristusovi apostoli posredovali Cerkvi. Razum in srce Hinda bosta pod gospostvom ene, svete, apostolske in katoliške Cerkve zapela novo pesem, ki bo s svojim čarom napolnila svet od konca do kraja!“

NEKAJ DROBNIH

Bengalski dnevnik Ananda Bazar Patrika, ki prihaja iz Kalkute v Khari kar dva dni po izidu (imamo imenitno pošto!), čeprav smo le 65 km južno od tam, je nekoč zapisal, da se je blizu kraja Džubodžama (Ljubljana!) ponesrečil angleški jet. Džubo v bengalščini pomeni mlad, džama pa srajca. Prej sem vedel, da smo Ljubljančani „srajce“, da nas bo pa kdo klical za „mlade srajce“, mi je bilo novo. Ljubljančani smo torej Bengalcem vedno „mlade srajce“. Pri nas jih nosimo nad hlačami...

Spraševal sem se: Kaj pa si pravzaprav? Misijonar si! Kdo je misijonar? Misijonar ni poklicen pisatelj, ne propagandist. Božji kuli, po naše — garač. Kako se počuti? Kako neki! Dostikrat je umazan, utrujen, raztrgan, lačen, včasih tudi živčen, dostikrat nejevoljen in tudi — jezen. Pa razočaran. A obupan nikoli! Dela, ki se ga je lotil, zlepa ne bo opustil: dokler ne doseže cilja. Ves je v delu, ki ve, da je božje. Abraham dvajsetega stoletja je, ki mu Bog reče: Pojdi! In gre. Moderni Mojzes je, ki vodi izvoljeno ljudstvo — skozi puščavo. Včasih je Elija, ki beži, pa ga utrujenega čaka vrč z vodo in hleb — uganite, čigav! Jona je, ki bi se dostikrat rad skrtil, pa se nima kam. Somi se ne sprehajajo po bengalskih poljanah, tisti v Gangesu so pa premajhni... Ni ravno prijeten poklic to, a je lep. Kaj lep! Najlepši je in najbolj vzvišen od vseh. Kaj pravite?

KAKO RAD BI RAZUMEL GOVORJENJE PTIČKOV

Vladimir Kos

Kako rad bi razumel
govorjenje ptičkov
v gozdovih v Hirano,
ob vodi.

Na karavane oblakov
polkrožno plahto
sloneč
nebo voznik
poslušā.

Rojeno listje pri tleh
se ne upa gibati.

Veter gleda sebe v vodi.

Morda tako govori
vse življenje, tkano
s perutmi, srčecem in
struno.

Kako bi rad razumel!

Ker je tudi v tem
hlebček sreče
v Hirano, v gozdovih.

PO 45 LETIH - V DOMOVINI

MATI KSAVERIJA PIRC OSU

Po 45 letih misijonskega delovanja je prišla v domovino na obisk m. Ksaverija Pirc, uršulin-ka. Bila je prva sodelavka Katoliških misijonov in skoraj pol stoletja je s svojimi pestrimi poročili polnila strani misijonskega lista. Zato jo pozna vsak misijonski prijatelj.

Doma se je srečala s svojimi dragimi, predvsem z rodno sestro uršulinco s. Katarino. Naj s pismom, ki nam ga je poslala, sama spregovori o tem obisku.

Že tri mesece sem v ljubi domovini in šele danes vam pošiljam pozdrave! Veste, tako lepo je biti doma, da človek pozabi na vse drugo. Torej doma sem, v tisti samostanski družini, ki sem jo zapustila pred 45 leti, ko sem odšla v Siam. Seveda, sestrice niso več tam, kjer so bile. Naš grad in samostan v Škofji Loki so podržavili. A naše prebri-sane nunce so kupile porušen in požgan grad v bližini, pri Sv. Duhu, in se tam nastanile. Z velikimi težavami in nadvse umnim gospodarje-njem so grad, nekoč Ajmanov grad, lepo prenovile in ustvarile celico božjega žarišča ljubezni in molitve v neposredni bližini Loke. Imajo krasno kapelico po načrtu arh. Bitenca, pa tudi ostali prostori v hiši so sodobno opremljeni. Iz moje sobe je prekrasen razgled na Kamniške planine, katerih sneg se blišči v junijskem soncu.

Potovanje domov je bilo brez vsakih težav. Ob pol osmih zvečer 9. marca sem se ob obilnem spremstvu nekdanjih učenk in prijateljev vkrcala v letalo v Bangkoku. Ob pol šestih zjutraj 10. marca sem pa že pristala v Rimu. Seveda je bila ta noč dolga 16 ur, kajti leteli smo proti zapadu in tako je bilo treba primakniti 6 ur. Tam sta me že čakali 2 slovenski uršulinki iz naše materne hiše v Rimu. Obdržali so me tam dva dni, da se prespim od tiste dolge noči. 11. marca o polnoči pa sem zapustila Rim z direktnim brzovlakom Rim - Ljubljana. Zopet smo se vozili 16 ur. Človek bi rekel, da je to polževa pošta v primeri z letalom.

Ob štirih popoldne smo bili v Ljubljani. O, domovina! Sosestre so me čakale na kolodvoru. Tako burno smo se objele, da so železniški uslužbenci kar začudeno pogledali. V Ljubljani se nismo ustavile dolgo. Samostanski avto nas je potegnil po zasneženi ravnini proti Gorenjski. Sneg, pozdravljen po 45 letih! Kako si lep v svoji brezmadežni belini!

Misijonarka s. Ksaverija Pirc OSU (v sredi) v družbi z ženo siamskega ministra za zunanje zadeve, njih bivšo učenko.

Z nočjo smo prispele domov, v Ajmanov grad pri Sv. Duhu. Sprejem je bil nadvse prisrčen. Taki sprejemi so samo po samostanih. Tu je ljubezen doma.

Hitro se je zvedelo, da je misijonarka doma. Povabila za predavanja so začela prihajati. Tajska je še popolnoma neznana v domovini. Ko bi KM imeli vstop, bi jo že nekoliko poznali. Mnogi pa se še spominjajo mojih misijonskih pisem, ki so jih brali kot dijaki. Sedaj sem predavala že 34-krat v raznih krajih Slovenije. Največkrat je predavanje kar v cerkvi, ker ni dvoran za velike množice. Prinesla sem s seboj veliko res lepih diapozitivov in tudi siamski film, ki ga je izdelal in mi ga posodil redemptorist Američan v Bangkoku. Film nazorno kaže, kaj delajo katoliški misijonarji v Tajski. Povsod sem videla, kako je domovina še vsa misijonsko navdušena. Lepo je govoriti tem množicam, kako sadimo Cerkev Gospodovo tam v daljnji Aziji. Tudi zato je lepo biti doma.

Tu so me pregovorili, naj se udeležim slovenskega romanja v Sveto deželo 6. do 12. oktobra. Predstojniki so rade volje pristali. Tako se vrnem v Bangkok šele konec oktobra. Dasiravno je zelo lepo doma, pa grem vendar rada tudi nazaj, saj tam je moja druga domovina s tisoči nekdanjih dragih učenk in prijateljev.

Po zanimivem naključju sta sedaj v domovini tudi afriški uršulinski misijonarki s. Ksaverija Lesjak in s. Brigita Bregar. Prisrčno smo se pozdravile. Manjka le še s. Deodata Hočevar iz Indonezije.

Jutra ob jezeru Malawi

ZINKA HERZOG, Zambija

Dragi misijonski prijatelji: pošiljam vam dve sliki z jezera Malawi s kratko razlago k obema. Misijonar veliko potuje in na takem potovanju sem prišla tudi do Malawijskega jezera.

Ko sem prvič prišla k temu velikemu jezeru, me je seveda vse zanimalo. Precej zgodaj zjutraj, ko so v hiši, kjer sem prenočila, še vsi spali, sem odšla z devetletno Angležinjo Urško k obali. Čeprav sva bili tam že pred sedmo, je bilo vendar precej ljudi ob vodi. Na pesku ob obali je bilo veliko kanujev, večjih in manjših. Ljudje so kar naprej prihajali in odhajali: žene z otroki na hrbtih in posodami na glavah, deklice s posodami za ribe, ki so jih prišle kupovat, otroci pa so se podili okrog in čakali, kdaj bo kdo od njihovih domačih kupil ali prodal ribe. Ob obali pod velikim drevesom so starejši zamorci krpali ribiške mreže, kadili in se pogovarjali. Ribiči, ki so se v kanujih vračali z nočnega lova, niso skrbeli, kako bodo ribe prodali, kajti komaj je kdo prišel do obale, je že bil okrožen od žena in otrok, ki so se prerivali in prepirali, kdo bo kako ribo imel. Nisem prišla kupovat, a ker me je nek zamorec tako vljudno nagovoril in razkazal vsako ribo posebej, sem se odločila in vzela ribe, ki jih je Urška izbrala. Hodila sem krog ljudi in, prosto povedano, pasla radovednost; Urška mi je pa pomagala. Šli sva na drugo stran in tam sva opazovali, kako je ribič pripravljal in pekel ribe na gorečem polenu pod ogromnim drevesom, čigar deblo je bilo že na pol ožgano, ker so ljudje stalno kurili ob njem. Mož je ribo razpolovil po dolgem, jo opral, posolil in položil na ogenj. Čez kaki dve minuti jo je obrnil in spekel na drugi strani. Nekaj korakov stran je njegova žena pripravljala zajtrk. Na majhnem ognju je zavrela vodo in skuhala nsimo, zamorske žgance iz bele koruze. Nsima in ribe so tem ljudem vsakdanji kruh. Še malo vstran sva se z Urško ustavili ob starem, sivem zamorcu, ki je počasi izsekaval velik kanu. Podrl je veliko drevo ob vodi in iz njega pripravljal čoln. Les, iz katerega delajo kanuje, je zelo trd in rdečkaste barve. Vprašala sem moža, kako dolgo rabi, da izdelava kanu, pa je povedal, da krog dva meseca. Zanj bo dobil približno toliko, kot pri nas stane novo kolo.

Ljudje v Malawi so izredno revni in zelo, zelo prijazni ter uslužni. Nad vljudnostjo teh ljudi sem bila zares presenečena. Nikjer nisem opazila kakšne rasne nestrpnosti, nasprotno, povsod je očitno bratsko sodelovanje Evropejcev in Afrikancev. Še prav posebno ljubeznivo pa povsod sprejemajo znanilce miru — misijonarje.

Na desni: gdč. Herzog med ribiči ob obali.

PO MISIJONSKEM SVETU

O BIAFRI je na Dunaju govoril glavni tajnik dobrodelne organizacije Caritas. Dejal je, da ne verjame v skorajšen konec bojev. Četudi imajo Nigerijci v svojih rokah Umuahijo, središče biafriških sil, zmaga s tem še ni zagotovljena. Podnevi položaj obvladajo, ponoči pa imajo premoč Biafrani. Odločno je poudaril, da čutijo krščanske dobrodelne organizacije za svojo dolžnost, pomagati bednim v Biafri. Nekaj novega pa je njegova trditev, da tajno pomagajo tudi vlade, ki imajo zaradi tega bratomora nemirno vest.

UGANDSKI ŠKOF Ndungu je govoril mladini in jo bodril češ, pritoževanje nič ne koristi; treba je delati; a to zavisi od ljudi. Začrtal je mladim ljudem zelo pozitiven program: Kristusa spoznavati, Kristusa živeti in o Kristusu govoriti drugim. Opozoril jih je na ugandske mučence, ki so brez misijonarjev tako neustrašeno pričali za Kristusa.

KITAJSKA ZMAGA je po sodbi nekaterih v tem, da so prevzeli gradnjo železnice, ki naj veže Zambijo preko Tanzanije z morjem. Svetovna banka je financiranje tega načrta odbila. Tedaj pa se je brž ponudila Mao-va Kitajska in kar čez noč poslala svoje inženirje v Zambijo. Ni dvoma,

da bo tako politični vpliv Kitajske v Vzhodni Afriki občutno porastel.

JAVA je pred težkim vprašanjem prevelike obljudenosti. Še leta 1961 je živelo na kvadratnem kilometru 477 ljudi. Lani pa že 757! Kljub močnemu izseljevanju prebivalstvo na Javi tako hitro narašča, da je to zdaj zares življenjsko resno vprašanje.

POSEBNA LADJA iz Vatikana za Biafro se pripravlja. Akcijo je začela POA, papeško društvo za pomoč bednim. Akcija je zajela vso Italijo. Zbrali naj bi toliko hrane in zdravil, da bi z njimi ladjo do vrha napolnili in potem vso pomoč prepeljali v Biafro. Pomoč seveda ne bo prenehala, dokler jo bo Biafra potrebovala.

V VIETNAMU so misijonarji še vedno žrtve vojne in revolucije. Pred kratkim sta bila ustreljena redemptorist Nguyen Duc Diem in njegov pomočnik. Enako je pred kratkim izgini- lo pet Nemcev, članov malteškega reda, ki so opravljali karitativno delo med Vietnamci. Člani parlamenta zahtevajo od Vietkonga v odprtem pismu, da tem karitativnim delavcem vrne svobodo in jim dovoli spet nazaj na njihovo delovno področje.

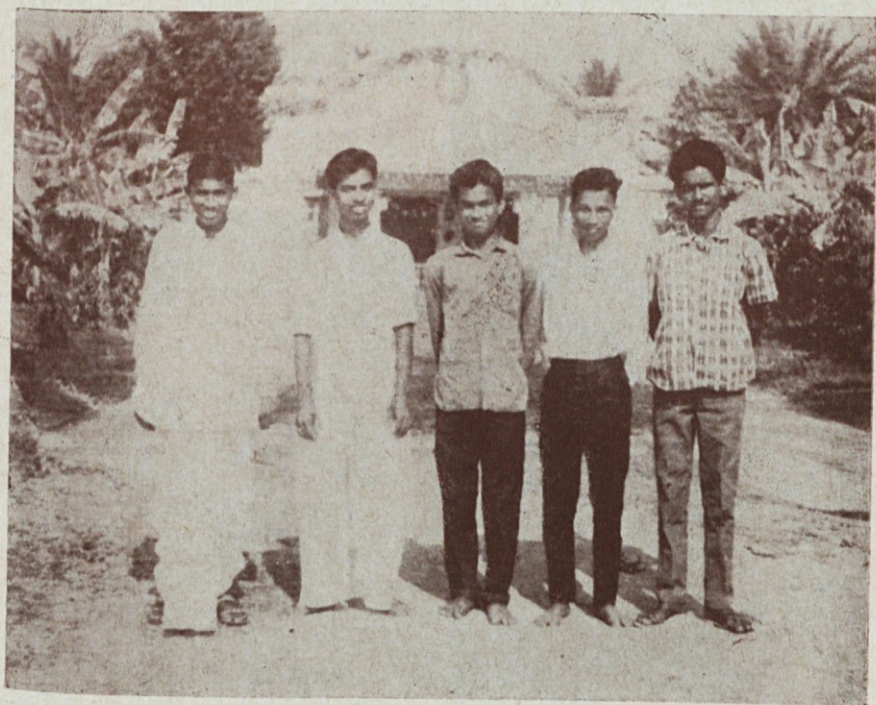
ZA UKRAJINSKE UNIATE so se javno potegnili trije ameriški ukra-

jinski škofje. Poslanico so poslali naravnost na sovjetsko vlado in obsodili nasilno zatiranje ukrajinske uniatske cerkve, ki je štela 5 milijonov vernikov. Povod za to poslanico je dala aretacija škofa Vasilija Veličkovskega. Škofje so poslanico naslovili na Moskvo v imenu 300.000 ukrajinskih vernikov v ZD.

AFRIKA se pripravlja na prihod Pavla VI. Danes je v Afriki čez 30 milijonov katoličanov. Treba je priznati, da stara verstva, zvečine animistična, zamirajo. Mladi rod se vedno bolj izobražuje. Muslimani so v silnem porastu, saj obvladajo s svojo vero praktično polovico vsega afriškega prebivalstva. A vendar je v delu za

moralni in civilizatorni dvig teh črnih narodov, zlasti za izobrazbo mladine, na prvem mestu katoliška Cerkev. Zato ji bo brez dvoma pripadal velik vpliv na javnost. Kajti premnogi javni delavci prihajajo iz katoliških šol. Nasprotno pa muslimani šol nimajo in si kar lahko, ker pač veliko ne zahtevajo, včasih pa tudi z nasiljem zadobivajo nove vernike.

FRANCIJA ima — kljub temu, da je v dvajsetem stoletju misijonsko manj delavna kot v devetnajstem — v misijonih okrog 5000 misijonarjev iz posameznih redovnih družb, 1000 bratov, več tisoč sestra, poleg tega pa še okrog 500 svetnih duhovnikov.

Indijski akademiki, pomočniki o. Stanka Poderžaja DJ.

naši misijonarji pišejo

V eni zadnjih številkm KM smo objavili vest, da je moral brat KAREL KERŠEVAN CM iz Konga v Belgijo na zdravljenje sladkorne bolezni. Bili smo se, da misijonar ne bo mogel več v Afriko, ker tam pač ni pogojev za uspešno zdravljenje te bolezni. Ko ga je obiskal v Belgiji sobrat iz Baragovega misijonišča, ga je našel res izčrpanega in oslabelega. A zdravil se je, hvala Bogu, kar dobro. Tako dobro, da je misijonar v tem času lahko obiskal ne le svoj rodni Trst, mampak tudi Slovenijo, kjer je imel celo vrsto predavanj o misijonski deželi, kjer misijonari. Zdaj nam je sporočil veselo vest, da se bo vrnil v Kongo še letos. Čestitamo misijonarju k okrevanju in k pogumu, da se spet povrne na misijonsko polje, kljub težkim okoliščinam za njegovo zdravje. Daj Bog, da si zdravje pred poletom v Afriko utrdi še bolj!

FORMOZA

S Formoze je v teku letošnjega leta pisala tri pisma dobrotnikom v ZD misijonarka s. ANICA MIKLAVČIČ, kanosijanka, ki, kot vemo, zdaj deluje na otoku Formozi. Zahvaljuje se sodelavki gospe Tušarjevi za denar, ki ga je posredovala na misijo-

Misijonar Karel Kerševan CM in č. g. Ladislav Lenček CM, ki ga je bolnega obiskal v Belgiji letos.

Iz misijona s. Anice Miklavčič na Formozi. Zgoraj: procesija s škofom in 5 novokrščenkami in desetimi prvoobhajankami. Spodaj: deklice cerkvenega pevskega zbora pod vodstvom s. Miklavčič (na sliki).

narkino prošnjo za nabavo križevega pota v novi misijonski cerkvi. Tako le piše:

„Ne morete si misliti, kako sem bila vesela, ko sem držala v roki vaš ček. Takoj sem ga nesla našemu dobremu patru misijonarju, da z njim plača sv. križev pot, ki ga je na mojo pobudo že naročil. Naša župna cerkev je bila blagoslovljena decembra meseca, posvečena je sv. Antonu; v tej cerkvi apostoliram tudi jaz, kajti pater frančiškan je sam, zato nas jo povabil semkaj, da mu pomagamo. Imamo 6 dekliških šol prav blizu naše cerkve po bližnjih naseljih. V cerkvi tudi zbiramo veliko mladine, katekizem, pevske in glasbene vaje, nedeljska šola... Novi dekliški zbor, ki sem z njim začela, je že pel za božič polnočnico v kitajščini. Kako se je čudil oče misijonar, da sem jih mogla tako hitro skupaj spraviti in navaditi.

Naša samostanska hišica je le nekaj korakov stran od cerkve, imamo 4 skromne sobice za vse. V začetku nas je veliko stalo, da smo zanemarjeno hišo in cerkveno opremo ter perilo očistile. Kitajci niso ravno nagnjeni k snagi in redu; Japonci veliko bolj, tam je vse čisto in urejeno. A imam silno rada Kitajce, saj sem toliko let mojega misijonskega življenja preživela na Kitajskem, katere košček najdem tudi tu in sem vsa srečna in zadovoljna, da morem spet delovati med njimi.“

V naslednjem pismu č. g. Wolbangu CM pa poroča, da je tudi od misijonskega krožka v Torontu prejela lepo vsoto 50 dolarjev, ki ji kajpada silno prav pridejo, kajti ljudje na njenem misijonu so zelo revni, pa bi rada vsa mladina študirala, kajpada brezplačno, pri čemer računajo na velikodušno misijonarjev.

V tretjem pismu, tudi g. Wolban- gu CM, pa sporoča prejem bogatega

paketa cerkvenega perila in rožnih vencev ter podobnega, ki je prišel po njenem posredovanju. O prebivalcih, med katerimi deluje, pove tole:

„Ti ljudje so drugačni, kot so bili nekdanji Kitajci na celini. Vedno na vse rečejo dá (ko ji), potem pa ne storijo nič. Treba je veliko potrpljenja. Kar je pisala s. Kalista Langerholz v oktobrskih KM, velja tudi za naše področje. Mladina bi samo študirala, delala izpite, hotela na inozemske univerze, v Evropo ali v ZD. Za cerkev in molitev ni časa. Včasih gremo obiskat malo po hišah naše kristjane, a nekateri se nas kar ogibajo, v strahu, da jih bomo silile v cerkev. Dekleta zadnjega letnika srednje šole so se kar odločile, da ne bodo zaenkrat hodile v cerkev, ker da imajo glavo polno izpitov za vstop na univerzo. Pravijo: Po izpitih pa spet...“

Naše delo za Cerkev je res težko in gre počasi naprej. Župnija šteje okrog 500 katoliških družin, a v cerkvi jih prav malo vidite... Premalo so bili poučeni pred krstom. Na Formozi se jih je kar prišlo ime „močnati kristjani“, ker so se dali krstiti takrat, ko je bila katoliška dobrodelnost med njimi najvišja, namreč, ko je po vojski od vseh strani prihajala pomoč begunskim nacionalnim Kitajcem. Sedaj pa moke ni več...“

INDIJA

Oče LOJZE DEMŠAR DJ je delal zadnja leta na misijonskem polju ne toliko kot dušni pastir in misijonar sredi naroda, ampak kot magister, ekonom velikega jezuitskega bogoslovja v Kurseongu pod Himalajo. S svojim blagim značajem si je tudi sredi skrbi in dela za zemske zadeve tega zavoda našel pot do duš bodočih pastirjev božjega ljudstva v Indiji in jim je kot duhovni

svetovalec veliko pomenil. Zato tudi zanj slovo iz zavoda — spet se povrne na „teren“, na bengalske planjave — ne bo lahko. Ne ve še dobro, kam bo nastavljen. Sredi aprila, ko nam je pisal, je vedel, da mora biti v Kalkuti v začetku maja. Vemo, da je misijonsko delo med preprostimi ljudmi za našega misijonarja najljubši delokrog. Zato mu privoščimo, da gre spet v vasi, kjer ga čakajo tisoči vernikov in še številnejši tisoči hindujcev. Želimo mu veliko božjega blagoslova!

Misijonar o. Demšar DJ nam v svojem pismu poroča tudi o nekdanjem bengalskem misijonarju o. Mesariču DJ, ki je s pokojnim slovenskim misijonskim bratom Francetom Drobničem DJ ustanovil prvo misijonsko postajo Bengalskega misijona, za katerega so se tako s srcem zavzeli slovenski in hrvaški jezuitje pred 40 leti in kjer še danes delajo. Oče Mesarič, starosta bengalskih misijonarjev, je umrl zdaj v Franciji kot prior v nekem cistercijanskem samostanu. Oče Mesarič je namreč pred 30 leti zapustil misijon, duševno in telesno strtljavo od trdega dela, in vstopil k cistercijanom, da bi tam molil in se žrtvoval za svoj dragi misijon. Sam je dejal: Misijon potrebuje molilcev, ki bodo noč in dan molili za misijonarje in njihovo delo! Njegova molitvena žrtev ni bila zaman.

Naj počiva v Gospodovem miru!“

Iz okrožnice, ki jo je pisal prijateljem in dobrotnikom v domovini po svojem tako vsestransko uspelem obisku tamkaj predlanskim, objavljamo sledeče misli:

„Dežele se prebujajo, narodi se osamosvajajo in postavljajo na lastne noge, neodvisni od tujcev, ne le na gospodarskem, tudi na kulturnem in verskem polju. „Naj domači škofie in duhovniki in redovnice vodijo indijsko Cerkev. Tujci ste storili, kar ste mo-

Oče Jože Cukale SJ. v družbi z laičnimi sodelavci.

gli, zdaj pa lahko že mi prevzamemo vodstvo Cerkve v naše roke“, tako se čuje od vsepovsod. To je čisto razumljivo. Tuji misijonarji so zasadili drevo Cerkve, zdaj naj ga pa domačini razvijajo na svoj domači, indijski način, ki je drugačen kot naš evropski.

Na žalost tu v Bengaliji še nimamo dovolj domačih poklicev, zlasti ne duhovniških, zato pa hitimo, da čimprej vzgojimo čim večje število čim boljših mladih moči, ki bodo nadaljevale in boljšale naše delo. Mi slovenski misijonarji in misijonarke se v tem smislu tudi veliko trudimo in žrtvujemo in pomagamo številnim dijakom in dijakinjam, ki se želijo posvetiti božji službi. Božja milost deluje tudi med njimi, tudi v njih srcih najde odmev Kristusov klic: Pojdi tudi ti v moj vinograd! Veliko jih je, ki bi radi šli

za tem Kristusovim klicem, pa nimajo gmotnih možnosti za študij, in tu jim mi priskočimo na pomoč.

Naše misijonsko področje so letos zadele velike vremenske nesreče. V juliju so bile po celi Bengaliji velike poplave, tako da je voda ležala po rižnih poljih predolgo in je komaj posajeni riž ves zgnil. Pomagali smo ljudem, kar smo mogli, a še sedaj se čutijo posledice, pomanjkanje, ki itak v Indiji ni redka stvar. Zadnje tedne smo imeli tudi v himalajskem pogorju silno deževje, dva dni je lilo noč in dan, hudourne reke so narasle po 15 metrov nad normalo in v svojem drvenju v dolino na poti podirale vse: mostove, železniške proge, mirne vase, rižna polja. S tri metre visokimi vodami je neurje zalilo stotisoč ljudi mesta Džalpaiguri...“

Oče STANKO PODERŽAJ DJ nam je na praznik lurške Matere božje 11. februarja letos, ko je bil na misijonu v Khariju, pisal. Od tam so ga medtem poslali drugam. Novih poročil o njem še nimamo. Iz Kharija pa je pisal:

„Khari se je skoraj podvojil, odkar sem ga obdeloval 15, 20 let nazaj. Delavec pa je vedno manj tudi za ta del Kristusovega polja. Tudi časi so se spremenili. Danes uspeva v Indiji samo to, kar je specifično indijsko. Čeprav smo nekateri sicer indijski državljani, nas poit izdaja za tujce in bomo na zunaj tudi ostali.

Dandanes smo misijonarji pred javnostjo predvsem socialni delavci. Tako je tudi moj naslov: Director, Social Welfar Centre, Khari. Obdelavamo rižna polja po novem načinu in tako sodelujemo z vladinim načrtom. Redimo kokoši in delimo jajca za nove pasme. Predšolskim otrokom in materam nudimo toplo mleko. Lani smo zvrtili 2 tisoč čevljev globoka vod-

njaka, enega sredi vasi, drugega pa na misijonski zemlji. Brezposelnim pa iščemo delo. Vsak mesec enkrat moraja peš obhoditi ves misijonski okraj. Misijon ima samo osnovne šole; v gimnazijo gredo v državno; krščanski nauk se na misijonu uče ali pa zunaj na podružnicah. Otroke poučujemo zunaj šole za prvo obhajilo; tri redovnice so samo s tem zaposlene, a misijonar mora slednjič vse izprašati. Zdaj je ženitovanjski čas, ki vzame tudi precej časa.

In še druge stvari. Tako smo imeli pokrajinski seminar kot pripravo na vseindijskega majnika meseca v Bengaloreju za „aggiornamento“ Cerkev v Indiji. Tudi tam sem moral sodelovati. Vršil se je v Kalkuti; prišlo je okrog 300 udeležencev.

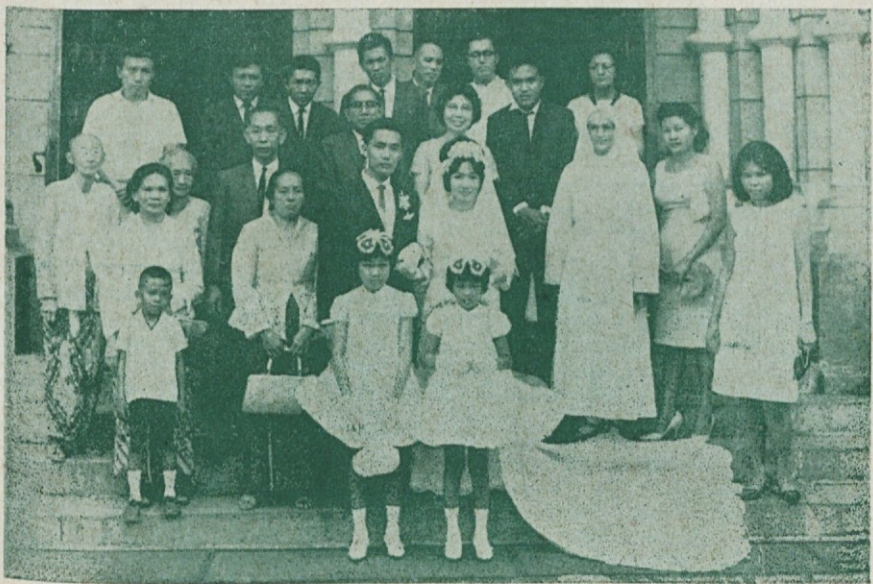
Zadnjo nedeljo smo imeli volitve. Če zmagajo levičarji, bo v deželi huda, kot je že bilo enkrat, ali dvakrat, ko je skoraj prišlo do revolucije. Tudi nevarnosti, da bomo vsi misijonarji morali iz Indije, še ni konec. V 24. Parganasu bi bil od vseh v tujini rojenih misijonarjev samo jaz izvzet, ker sem samo jaz indijski državljani. Tak izhod bi bil katastrofalen. Moli-te za nas!“

Sestra MAGDALENA KAJNČ, ki misijonari v Morapaju, pričakuje našo pomoč. Piše nam:

„Naš dispanzer je vsak dan oblegan od jutra do večera, vsi bolniki prihajajo v imenu Jezusovem; zato mnogi na čudovit način ozdravijo. Januarja smo v dispanzerju postregle 8400 bolnim z zdravili. A zdravila so tako strašno draga... Ljudje so nam za pomoč zares hvaležni. Na božič so prihajali od zjutraj do noči k jaslicam in se ljubemu Jezusu zahvaljevali, pa ne le kristjani, marveč tudi hindi in mohamedanci. Lani smo krstile 99 ljudi na smrtni postelji, ki

S. Deodata Hočevar nadomestuje botrico pri krstu slovenskega otroka na otoku Javi. — Spodaj ista sestra skupaj z novoporočencema in svati pri poroki njene bivše učenke pred katoliško cerkviijo na Javi.

zdaj gotovo pri Bogu prosijo za nas in za vas, naše dobrotnike. Lepo prosim, spomnite se mene in mojih ubogih z molitvami in z denarjem!“

Iz pisem, ki jih je lani konec leta in marca letos pisala iz Assama misijonarka s. TEREZIJA MEDVEŠČEK iz Družbe Marije Pomočnice, povzemamo tole:

„Zadnje čase vam bolj malo pišem. Vzrok je v tem, ker imam več odgovornosti in dela, kajti sem predstojnica velike družine kakih 150 notranjih gojenk in nad 600 zunanjih. Poleg tega imamo šolo za pripravo ljudskošolskih učiteljic; v tem tečaju je bilo letos 48 bodočih učiteljic. Prav te dni so imele izpite in potem bodo šle po vaseh, kjer bodo poleg učiteljic še katehistke. V veliko oporo bodo misijonarjem in nam.

Zdaj so počitnice. A za nas ni počitka. Pravzaprav še bolj naporno delo. V tem času obiskujemo okoliške vasi, nekatere zelo daleč. Včasih ostanemo v kaki vasi tudi po teden dni. To je dobro, da so razen mene vse sestre Indijke, ki svoje rojake razumejo in jih zato ljudje imajo radi. Posebno veseli smo, ker prihaja med nas tako veliko novih domačih poklicev, posebno ker ne vemo, kaj bo vlada ukrenila s tujimi misijonarji in misijonarkami.“

Kasneje spet piše: „Spet smo začele s šolo, kamor se je vpisalo več sto otrok kot lani. Naša šola ima ve-

lik sloves, a ne moremo sprejeti vseh, ki za vstop prosijo, ker ni prostora. Treba bi bilo zidati, ker je težko vračati duše, ki se nam bližajo; pa ni denarja.“

JAVA

Iz Djakarte v Indoneziji je oktobra lani pisala g. Wolbangu CM misijonarka s. DEODATA HOČEVAR O. S.U. Med drugim tudi tole:

„Prilagam sliko moje učenke, ko se je poročila. Bila sem pri poročni maši in po slovesnosti so se pred cerkvijo fotografirali, pa so še mene zraven potisnili. Na drugi fotografiji pa sem kot namestnica botre pri krstu sina g. Sterna, ki je uslužben na avstrijskem poslaništvu; je pa Slovenec po rodu! Krstil je neki avstrijski pater, bivši kitajski misijonar, zdaj je šel spet v Avstrijo, zaradi zdravja se verjetno ne bo vrnil več na misijon.

30. septembra smo obhajali obletnico smrti onih, ki so jih pobili komunisti pred tremi leti. Zdaj so narodni junaki. Tukajšnja uradna miselnost je zdaj protikomunistična, izražena že v nazivu, ki si ga je izbrala: Pantjasila - „Pet načel“, vera v najvišje bitje, humanistična civilizacija, nacionalizem, demokracija in socialna pravičnost. Komunisti kajpada nikakor ne mirujejo. Ravno za obletnico so skušali uprizoriti nemire in nered, toda vojaštvo si prizadeva, jim sproti preprečiti naklepe.“

M I S I J O N S K I D A R O V I

ZA BARAGOVO MISIJONIŠČE

Slovenska hranilnica S.L.O.G.A., Argentina, 30.000 + 24.760 pesov; Sara in Edvard Širca, Luján, 5.000 pesov; N. N. Buenos Aires, za vzdrževanje misijonskega bogoslovca, Buenos Aires, 20.000 pesov.

ZA DŠV IN DSD

Argentina (v pesih): Mehle Marija, Lanús 240; Tone Rode in družina, Ituzaingo, 250; Malavašič Marija in Pavel, 200; Sedej Albina in Lojze, Ramos Mejia, 500; Mehle Franc in Frančiška, San Justo, 500.

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska štiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvimim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1968: v Argentini in sosednih deželah: navadna 900 pesov, podorna 2000; dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLACUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnika Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Andrej Prebil CM, istotam. Za Montreal in okolice: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vsa ostala srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drav, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101, Australia

ZA SLOVENSKE MISIJONARJE

Družina Bole, Slovenska vas v Lanusu, 2.000 pesov. naraščajnice iz Morona, Argentina, v pomoč ugandskim otrokom, 750 pesov.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Slovenskim misijonarjem na Madagaskarju, (č. g. Buhu) č. g. Stanko Skvarča, Luján, 5.000 pesov; za g. Buha istotam, Franc Sušnik, Slovenska vas v Argentini, 10.000 pesov; za g. Štanta istotam, Viktorja Holozan, Chicago, USA, 10 dolarjev; za istega Jožefa Mokorel, Chicago, 10 dolarjev; za s. Marjeto Mrhar, istotam, Jožefa Mokorel, Chicago, ZDA, 10 dolarjev; za o. Oballa v Afriki, Jožefa Mokorel, Chicago, ZDA, 10 dolarjev; za misijonske zdravnice sestre Žužkove, Janjo, Rezko in Silvo, vsaki po 3.500 pesov, dr. Rudolf Hanzelič, Córdoba, Argentina.

ZA MISIJONE

Prof. Franc Novak, Río Negro, Ar-

gentina, 5.000 pesov; Justina Holozan, Chicago, ZDA, 7 dol.; Jožefa Mokorel, istotam, 2 dol.; N. N., Lanus, namesto cvetja na grob Križaja Franceljna, 1.000 pesov.

Po č. bratu Karlu Kerševanu CM, ob predavanjih po Jugoslaviji, so darovali v novih dinarjih: Marijine sestre na Dobrovi, 500; verniki v cerkvi na Taboru v Ljubljani, 141. gdč. šmonova, Groblje, 100; dobrotnica N. N., Tabor, Ljubljana, 50; verniki v cerkvi v Šmartnem ob Savi, 60; č. g. Drago Pokorn CM, 500; usmiljenke na Gornjegrajski ulici v Belgradu, 300; usmiljenke na Dedinju, Belgrad, 100; usmiljenke pri Mariji Pomagaj, Belgrad, 200; usmiljenke v Celju, 100; usmiljenke v Mariboru, 50; Marijine sestre v Mariboru, 50; generalni vikar msgr. Meško, Maribor, 1.000. č. g. Ludvik Šavelj, CM, 100. — Poleg tega: usmiljenke na Čukarici v Belgradu, 50 ZDA dolarjev in 60 kanadskih dolarjev.

VSEM TIŠOČKRAT BOG POVRNI!

Cerkev se z velikim veseljem zahvaljuje za neprecenljivi dar duhovniškega poklica, katerega je dal Bog tolikim mladeničem izmed narodov, ki so se nedavno obrnili h Kristusu. Cerkev se namreč v vsaki človeški skupnosti trdneje zakorenini, če imajo razna občestva vernikov iz lastnih vrst svoje služabnike zveličanja v redu škofov, duhovnikov in diakonov, ki so v službi svojih bratov.

Misijski odlok

Correo Argentino Suc. 37	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 3143
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 5612

Registro de la Prop. Int. N° 977.679
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires